

De Lady in een gerafelde rok van tule en een strak corsettopje van Westwood. Hieronder een T-shirt geïnspireerd op een schilderij van Boucher. Rechts onder de duizelingwekkende plateauzoolen waar McAlpine haar favoriete schoenen draagt. Foto's: Peter Lindbergh, Peter Lindbergh, Peter Lindbergh

'Ze maakte me aan het lachen.' Dat is de reden waarom een lady uit de Britse upperclass kleren kocht van een punkontwerpster. Romilly McAlpine, eega van de schatbewaarder van de Conservatieven, beleefde zoveel plezier en mallotigheid aan haar outfits van Vivienne Westwood dat ze ze uitleende voor een tentoonstelling in het Museum of London. Britse excentriciteit in het kwadraat.

Mode voor een malle meid

Een zwarte tullen tutu met afgeknabbelde flarden, een doorschijnende bustier met het adellijke familieschild er op geborduurd, een punkerig piekenkapel... Zo maakte Romilly McAlpine haar entree op het verjaardagsfeestje van Norman Lamont, de toenmalige minister van Financiën, op Downing Street 11. Ze baarde opzien. Toen ze voor het eerst zo'n onthullend corset droeg, vroeg een vriendin of ze wel van plan was zich zo in het publiek te vertonen. "Bekijk jezelf eens!" Waarop Lady McAlpine repliceerde: "Just ja, kijk!" Ook voor de officiële gelegenheden met kruideniersdochter Margaret Thatcher, die wel belangstelling had voor knopen en details, trok ze iets bijzonders aan. Voor de opening van de Houses of Parliament waarbij de dames zich meestal in discreet crème hullen, koos zij voor een smachtend nachtblauwe avondjurk. Opnieuw met opzienbarende decolleté. Of voor dat literaire evenement in de New York Public Library. Daar verscheen ze in een niets verhullende kanten jurk die opgerold als een bolletje in de reiskoffer past. "Die kleren gaven me het gevoel dat ik buiten die hele klik stond", monkt ze.

Sexy en provocerende mode die boezem, billen en taille benadrukken, zijn synoniem met Vivienne Westwood. Door de maffe en gewaagde ontwerpen van de catwalk naar het politieke en publieke showtoneel te halen, bewees McAlpine dat Westwood best draagbaar en comfortabel was en werd ze een van de belangrijkste promotoren van de Britse mode. Westwood is voor haar de beste ontwerpster van de eeuw omdat ze zo'n kracht en puurheid bezit en ze bovendien een echte vakvrouw is.

In 1988 begon McAlpine kleding te 'collectioneren' (zoals haar man Venetiaans glas verzamelde). Niet alleen van Vivienne Westwood. Want Westwoods wufte rokken durft ze wel eens met een casual topje van Romeo Gigli te dragen. Of een bontgeruite jas met bolle schouders en spierbalmouwen met een spannende lycrabroek. Het silhouet doet denken aan een jongensachtige page. Zin voor drama en theater en het jongleren met rolpatronen hebben beide vrouwen alvast gemeen. Voor het Volpi-bal in Venetië droeg McAlpine een wijde mantel met capuchon, geïnspireerd op de Domino, de maskerade-cape die met een breed gebaar het volle ornaat eronder verbergt of verhuult. De stof was dan wel niet discreet zwart maar leek met een knallend ruitmotief recht uit de Commedia dell'Arte te komen.

Ruiten en tartans - ook uit de Britse traditie wordt geput, maar dan met een tikje ondeugd. Een 19de-eeuws rijkstuum met lintjes die achteraan de lange rok en het korte hesje opvallen. Of dat oersaaije driedelige mannenpak in tweed maar dan gedragen door een vrouw. Romilly McAlpine ziet eruit als een

Britse versie van Françoise Hardy, een ranke pannelat, kort donkerbruin haar en een vranke persoonlijkheid. Ze werd geboren in Sjanghai en verbleef tijdens haar jeugd in het Midden- en het Verré Oosten. Haar studententijd - in de swinging sixties in Engeland - wekte haar interesse voor mode. Ze woonde in Parijs en Rome, werkte voor de Verenigde Naties, voor Vogue en Harper's Bazaar, huwde in 1980 met Alistair McAlpine, schatbewaarder en ondervoorzitter van de Tory's. Hij steunde haar belangstelling voor mode. De McAlpine's resideren nu in Venetië, waar Romilly de plateauzoolen van Westwood als schouwgarrituur gebruikt. Want zelf draagt ze die extravagante klompen zelden: "Ze maken te veel lawaai en ik was altijd van mening dat om vrouwelijk te zijn, je stil moest zijn... Ik dacht dat ik mijn enkels met die dingen zou breken. En Naomi Campbell viel ermee op de catwalk. Maar Vivienne draagt ze zelf... We hadden ooit een thee-afspraak in Mayfair. Westwood arriveerde op de fiets, met plateauzolen,

een sjaltje om het hoofd geknoopt, een tartan-rokje. She looked terrific."

Dat deze tentoonstelling van haar hebbedingetjes in het Museum of London plaatsvindt, vindt ze ideaal. Want Vivienne Westwood is voor haar synoniem met London. London is funky, plezier, originaliteit, dynamiek... London is always rougher and tougher. London is kantie boord, en dat is ook Westwood. Het is bovendien boeiend dat deze garderobe in een historisch museum onderdak vond want Westwood zoekt haar mosterd in de geschiedenis. Haar bustiers die de borsten als appeltjes naar boven prangen, zijn geknipt voor het lijfje van Madame de Pompadour. Geborduurde versieringen zijn gekopieerd van inlegwerk van meubels - van André-Charles Boulle uit het Wallace-museum. Een gifgroen pakje dat met inkervingen een clochard-effect krijgt, is schatplichtig aan de 16de-eeuwse mode. Toen werden in boezeren en pofmouwen ook slippes gesneden, zodat het ondergoed eronder piepte. Dat was chic. McAlpine droeg het pakje voor de eindejaarsfeesten en voelde zich net een kerstversiering. Pakjes, pyjama's, baljurken, sjaals, tassen, parfum, juwelen met Venetiaanse parels, ondergoed... Lady McAlpine heeft het allemaal geïnventariseerd zoals de Lord dat deed met zijn kunstcollectie. En toch: "Mode wordt zo serieus genomen. Maar het is amusement. Kleding is zottigheid. Mode maakt het leven aangenamer en daar dient het voor."

Eliane Van den Ende

'Vivienne Westwood, de collectie van Romilly McAlpine' is tot 25 juni te zien in het Museum of London, London Wall, London. Metro: Barbican, St Paul's, Moorgate, Bank. Tel. (0044) 20.76.00.36.99

